

Життя та діяльність Федька Гуски

Юрій Вухналь

1. Трудовий день Федька Гуски

Зустрів я недавно свого давнього товариша – Федю Гуску. Сумний він та невеселий. Питаю:

– Чого, Федю, на життя так невесело дивишся?

Сів біля мене Федя, плюнув через губу (за давньою звичкою) та сумно-пресумно:

– Ех, братішка, умов для праці немає, затирають нас, кожен тобі пакость норовить підстроїти, бюром лякає, хуліганом узиває!

– ... Дома то й спокою тобі не дають, – казав далі Федя. – Прокинувся я вчора ранком, а мати ще снідати не зварила. І сказав я їй усього два слова: Мовляв, мамашо, пора вам продукційність праці підвищити, пораетесь біля печі років тридцять, а кваліфікації ні на копійку.

А вона й скипіла:

– Тобі й їсти не слід би давати, – бродиш, як барбос той...

– Киньте, – кажу, – мамашо, бухтіти. Не розумієте потреб сьогоднішнього дня, то й не сікайтесь. А не дасте снідати, сам у погріб піду й молока нап'юся.

Мати за чаплю та в опозицію:

– Я тобі голову розвалю!

І стало мені образливо, і подався я геть із хати. Іду собі вулицею, гульк – лежить проти двору баби Одарки собака – хвіст одкинув й очі заплющив.

Не інакше, – думаю, – як скажений, одвернись тільки, а він тебе за ногу цап – і пропадай, Федьку Гуско, не на фронті, а в оточенні мирному.

Думаю – вбити треба, поки людей не поколошків. Узав каменяку й ахнув його – так він і не тріпонувся.

Як вибігла тут баба, як заголосить:

– Та чи він тебе чіпав? За що ти собаку безневинного погубив, барбос ти іродський?

Підступив я до неї та на вухо:

– В ГПУ хочеш? Ти бачила, як він очима водив та як хвіст одкинув? Та він у тебе самасшедчий!

А воно мені:

– Сам ти самасшедчий!

Досадно мені стало – як ти її переконаєш? – повернувся й пішов до сельбуду.

– Слиш пацан, – питаю піонера, в сельбуді хто є?

А воно мені:

– Який я тобі пацан?!

Взяв я його за гузир однією рукою, а другою за вухо.

- Та ти, - кажу, - отак на питання старої гвардії відповідаєш? Та ти знаєш, гнидо аліментарна, може я за тебе страждав у революцію. Ех ти, зміна ерундова!

Та керуючою рукою по задниці його, по задниці... Верешить воно, пручається. Пустив я його, а самому досадно: зміни путящої немає!

Зайшов у сельбуд, а там сидить Пріся. Я до неї, як товариш, положив руки на груди й хотів побалакати про внутрішній стан нашої продукції, а вона як заверещить та від мене.

Тоді я їй:

- Ех ти, міщанка, наскрізь прогнивша, може, товариш на політичну тему хотів з тобою побалакати, а ти тікаєш. Міщанка ти!

Вийшов із сельбуду і світ мені немилий.

А тут назустріч суне піп, та в новій рясі. Не витримав я... плюнув на його рясу та голосом, повним пролетарської зневаги:

- Ех ти, опіум!

А він:

- Ви, товариш Федір Гуска, пообережніш, а то я за таку антирелігійну пропаганду жалітися буду.

А я йому:

- Цить, а то вмереш! За себе не ручаюсь...

І сумно мені, пресумно: опіум, так би мовити, і той огризається.

Іду повз крамницю, а там очищену виставлено - так я з горя й хильнув. Та й подумати так: ну, не питиму я, не питимеш ти, а там третій пити не схоче. Питаю я тебе, хто ж тоді питиме? А випустили: збиток видимий державі.

Не пригадую я після того нічого - не стільки від горілки, як од горя.

А на другий день на бюро мене.

- А. защо? За віщо?

Федько подивився на мене, шукаючи співчуття,

- Та воно, бач, Федю, не добре таки ти робиш. - промовив я.

Федько враз одсунувся од мене:

- Ах ти, угодоваць! ДА ще товаришом звешся! Зачуха ти, а не товариш!

Я змовчав. Правду кажучи, боявся, щоб мій засадничий товариш Федір Гуска по вуху мене не дзенькнув.

2. Як Федька Гуску в театрі качали

Побачив я Федю і не впізнав - усе наче Федьчине, а лице ні.

Не лице, а розруха 1920 року: потоптане та поковиряне, наче череда по ньому пройшла.

Під лівим оком ліхтар темносиній припаяв хтось, а правого не помітиш - запухло і з бровою зрівнялося.

Губа верхня й на губу не похожа, скоріше на перепічку скидається, що тільки-

тільки з сковороди гарячої знята, а нижньої губи не видно – покриває її верхня, наче покришкою.

Що про ніс, так і говорити нічого: та ні ніздрі тобі, ні перенісся – однородна маса та й годі, одно слово – не ніс, а груша бергамотська!

– Федю, – кажу, – це ти?

А він голосом трубним:

– Я! Що, пізнати важко?

– Важко! І хто це тебе так?

– Це мене, – каже Федя, – широкі кола трудящих так спаскудили на культурному фронті. Сідай, – розкажу.

Сіли, розказує Федя:

– Дали мені оце, братишка, на днях ролю грати. Думаю – раз грати, так грати, а роля така: ловить червона армія повстанців у лісі, а в тій армії я червоноармійцем. І от ловимо ми гадів отих, коли це з-за куща як стрельне запроданець капіталу й убиває вроді мене. Я падаю, лежу мертвий, а потім підходять товариші й несуть мене геть.

Вивчив, звичайно, ролю оцю добре й жду вистави.

У неділю грати треба було, а я візьми та й прихворни – морозити стало мене, так я, щоб не підводити товаришів своїх, хильнув трохи й пішов ролю грати.

Став я жду виходу, коли чую:

– Виходьте, стріляйте! – шепоче суфлер.

Як вискочили ми; хотів я стрільнути, коли це – бух! із-за куща. Треба мені падати – і упав я, не стрельнувши.

Упав і лежу, вроді на смерть убитий, а за сценою стрілянина, хлопці кричать – ролі свої грають. І так мені досадно стало: яка ж це, думаю, в чорта роля, коли тебе вбивають, а ти хоч би слово! Та так досадно, що не втерпів я й повернувся де суфлерської будки, а там Сашко сидить – суфлірує. Я йому потихеньку:

– Придумай, Сашко, хоч маленьку репліку, а так – вбили тебе, а ти й лежи, як дурень. Придумай, Саша, нехай я вроді хоч помучусь трохи. А то таке – лежи, мовчи... Хіба це роля?

А він:

– Цить, не ворущись, а то все спортиш.

А я знову прохаю його по-хорошому, а він усе своє:

– Цить, не балакай.

Тут ще досадніше мені стало:

– Чого ти, – кажу, – задаєшся? Чого ти з себе режисера гнеш? Дурень ти, а не суфлер! Давай репліку!

А він аж прискає: .

– Іди ти, – каже, – до чортової матері! Не ворущись!

Ех ти, – думаю, – ще лаяти мене будеш?!

Як підсунусь до нього та як попру йому в будку репліку матюкальну та другу.

Аж чую – беруть мене за ноги – гульк, хлопці нести мене, як погиблого, збираються.

А я дригаю ногами, мовляв, не руш мене, а вони беруть, бо з будки Сашко шепоче:

– Беріть його. Чого стоїте?!

Ох, як розсердився я тут, як пригону ногою, як гукону:

– Не руште мене, бо я грати вже не хочу!

Та як повернувся до будки, як торохну кулаком:

– Ти що, гад, диктатуру тут проявляти свою хочеш?!

Сашко:

– За-ві-су!

Дали завісу. Публіка регочеться, аж лягає. Вискочив тоді Сашко з будки та як гукне трудящим широким масам:

– Товариші громадяни, вистави не буде, бо Фадько Гуска все спортив і мене бити нахваляється!

А ти знаєш, яка в нас маса. Скажи, що вбий чоловіка – і вб'є. Як заревуть усі тут:

– Де Федько, давай його, сукиного сина, сюди!

Я в підпілля – під сцену.

Витягли мене звідти та як почали качати, так думав, що з Федька Гуски галушку роблять.

– Невже ото так задоволені були, що качали тебе так дуже? – питаю Федю.

Федя довго дивиться на мене з призириством, а далі каже:

– Зануда ти грішна! Ти думаєш, на руках мене качали? Якби на руках! А то по підлозі, от защо досада бере.

3. Лист Федька Гуски

Минув день, минув другий, а потім третій і четвертий, як бачив я востаннє Федю Гуску.

Наче у воду пірнув мій Федя. Розпитував, але ніхто докладно не міг сказати, де він є.

Одні казали – на хутори пішов, другі запевняли – до дядька в гості на храм чкурнув.

І раптом на п'ятий день увечері отримуємо листа. Сидимо ми в кімнаті осередковій, коли це вбігає Ягор Еко (як ми його прозвали), матлає білим конвертом і гукає:

– Братці, лист!

– Од кого?

– Вгадайте!

– Та кажи від кого? – гуртом кинулись до нього, і Ягор вигукнув:

– Од Феді.

– Та ну? Відкіля ж це він?

– Слухайте! – і Ягор голосно прочитав:

"Комсомольському осередкові від ув'язненого Феді Гуски".

Ми, вражені, замовкли – невже Федя достукався таки тюряги? Ягор розірвав

конверт і читав далі:

"Застінки Жабокрюківської холодної, 17 вересня 1927 р.

Дорогі мої товариші!

Третій день я томлюся в неволі, серед глухих стін – ув'язнений і відірваний од усього світу.

Одірваний од вас, товариші, одірваний од села свого рідного, одірваний од рідних своїх. Третій день мучусь у сирих мурах Жабокрюківської холодної й не знаю, коли все це кінчиться.

Я вже оголосив голодівку й третій день нічого, крім хліба, борщу та каші, не їм.

Вже охляв так, що й з ліжка не підводюся, лежачи їм і сплю. Ув'язнили мене ганебно й не по правді. Я протестую!

На тому тижні я пішов сюди на храм до дядька в гості, йшов і втомився, бо спека була сильна. Я заліз у соняшники біля якогось баштана, щоб спочити в холодочку.

В горлі мені сохло, і я поліз далі рачки в холодочок, коли дивлюся – кавун лежить, я й вирвав його, щоб хоч трохи у роті промочити. Коли глянув на хвостик кавунячий, аж він ще не прив'ялий, мабуть, думаю, зелений і вирвав другий. Вирвав та й лежу, відпочиваю. Коли це позаду мене як гукне:

– Ти чого по чужих баштанах лазиш?

Дивлюсь – чоловігa з кийком. Дивуюсь:

– Хто лазив?! Ти бачив, що я лазив?

Він кийком заміряється і тремтить.

Бачу по обличчі – типовий куркулякa й за кавуна може голову розбити.

– Ти чого кавуни чужі рвеш? – не вгаває він.

Мене це образило:

– Ти, – кажу, – бачив, що я кавун рвав? Ти мені скажи, ти бачив? Кугут ти чортів, тобі тільки кавуни твої й милі, а те, що міжнародна атмосфера напружена. так то тобі й за вухом не свербить?! – Підвівся я й хотів іти геть, а він за руку мене та як гукне:

– Куме Терешку, сюди!

Дивлюсь – летить кум Терешко. Я тікати.

Бачу, що мені діватися нікуди, і навіть не пригадую, чи я вдарив кого, чи мене вдарили.

Щосили подався я геть од цієї несвідомої маси. Щось дивне діялося, товариші мої дорогі, на полі: за мною біг чоловігa з кілком, за чоловігoю біг кум Терешко, за Терешком хлопчик з батогом, потім вибігла баба стара й подалася навперейми мені.

Я гукав їй, щоб вона тікала з дороги, бо горе їй буде. Вона не слухала мене й покотилася від мене.

І згодом за мною бігло все живе населення баштанів.

Сил не мав я, братні, тікати, а тут ще десь собаки взялися, й мене впіймали.

Я не пручався, лише спокійно попередив, коли мене потягли до села:

– Товариші, тільки без хуліганства!

Вели мене по всьому селу, тримаючи за руки, та так, що аж пальці отерпли.

Скільки я не протестував – не допомогло.

Зараз сиджу за ґратами.

Звертаюся до вас, товариші, – рятуйте!

Влаштовуйте мітинґи, проводьте кампанію за визволення Федька Гуски.

Надішліть сюди ноту протесту. Протестуйте одностайно, масово, бо індивідуально нічого не поробиш – у колективі сила.

Не забувайте Федька Гуски"...

Другого дня ми рушили в Жабокрюківку. Увійшли в село і не знали куди рушати. До холодної – не знаємо, де вона, до дядька Федьчиного – біс його знає, де ж він живе.

Стояли-стояли, а далі рушили навмання через усе село.

Потім нам показали сільраду, і ми подалися туди.

Враз Ягор зупинився й скрикнув:

– Ура, братці, найшли! – і показав у бік рукою.

Ми глянули й побачили недалечко від сільради невеличке приміщення з одним віконцем. Ми були певні, що Федя там, бо до віконця було причеплено пляток, а на ньому напис:

"Не забувайте Федька Гуки!"

4. Любов Федька Гуски

Ми сиділи на дубках біля сельбуду, і Федя, обнявши мене однією рукою й примруживши око, час-од-часу спльовуючи, розповідав мені сумну свою любовну історію:

– Спочатку наші дипломатичні взаємовідносини з Дунькою були досить добрі й нормальні – обніму, було, кріпко, цмокну в щоку, а вона лише солідарно підморгує та хіба коли-не-коли скаже:

– Федьку, не політиканствуй, куди ти ото рукою поліз? Ану зараз же вийми!

У Дуньчиній клуні я був як у себе дома, це було, так би мовити, моє повпредство. Прийду, ляжу на примістку й почуваю себе, як недоторкана особа на ворожій території.

Так було до тої пори, доки в наші справи не встрявали Дуньчині батьки й не мали ніякого впливу на її особу. Але якось (Федя зітхнув) Дунька підпала під вплив батька й матері і почала вірити їх брехливим наклепам.

Захопивши владу до своїх рук, батько й мати – ці твердолобі консерватори – повели таку скажену агітацію проти мене, що я не знав, де й дітись.

От, уяви собі, одного разу в неділю виходить Дуньчина мати – цей міністер внутрішніх хатніх справ – на колодки і привселюдно на жіночому, так би мовити, парламенті виступає з провокаційною мовою, мовляв, Федько Гуска – барбос і падло, та я його, ракла, й у двір до себе не пушу, а не то що дочку заміж за нього оддам. На колодках у той час була тітка Мокрина, а ти ж знаєш тітку Мокрину – це ж не жінка, а чортова радіотрансляція. Через день все село знало про виступ і з усіх боків коментувало промову Дуньчиної матері – натякаючи на загострення взаємовідносин

поміж нами та на розрив.

Я сам добре почував, що тут пахне розривом.

І не помилився. Одного разу я таки підмовив Дуньку піти погуляти і, залишивши піджак свій у клуні, пішов на леваду.

Через годину повернувся й побачив жахливу картину. На мій піджак Дуньчині батьки зробили ганебний наскок. Це був справжній розгром.

Як потім виявилось, батьки шукали якогось листа, що начебто я писав до Гапки Сапронової.

Це мене так обурило, та й справді, братушка, це ж було нечуване нахабство, що я тут же у Дуньчиному дворі помінявся з матір'ю гострими нотами. На другий день у селі тільки й розмови було, що про мій розрив. Ворожі до мене кола населення галасували, що, мовляв, так йому і треба, сучому синові, і побоювалися – коли б я Дуньчиним батькам вікон не побив.

Помірковані кола стояли на моєму боці.

– Ну, а як же ти, – не шкодуєш? – запитав я Федю.

Федя глянув на мене, усміхнувся, плюнув і гордо промовив:

– Мені хіба що – вони плакати будуть, а не я. Я ще вчора з хуторів двоє замовлень одержав: Хвеська Карпова – гуляти в неділю заклика, а Горпина Капронова на Покрову прохає прийти, – он як – поняв?

5. Федько Гуска про нові методи

Оця зустріч з Гускою відбулася в надзвичайному місці, а саме на печі.

Ніхто на селі не знав, де Федько. Тоді я пішов до його хати.

– А де ж це Федя? – здивовано запитав матір.

Вона вилаялась і нехотя хитнула на піч.

– Вилежується, барбос, щоб йому боки одлежало!

За комином хтось важко зітхнув, заворушився, і знайомий Федьчин голос спокійно буркнув:

– Киньте ви старі методи самокритики. Хто там?

– Я! Хіба не впізнаєш?

– А-а! – зрадів голос. – Чого ж ти стоїш – лізь сюди без докладу – я не бюрократ.

За хвилинку я сидів біля Гуски. Він лежав, як завжди, спокійно на гарячій черені, розкуйовджений і заспаний.

– Чого, Федю, лежиш?!

– А чого ти сидиш?! – спокійно відповів він.

Далі смачно чвиркнув кудись на комин.

– Слухай, що ти робиш, там же мати! – злякався я.

Федько гордо посміхнувся.

– Не бійся. В матір не попаду, я тепер за новою методою плюю, – лежачи. Плюну через комин і в помийницю попаду. Насобачився!

Тепер я посміхнувся.

- А хіба й ти за нові методи?

- Спрашуєш! - і Федько зітхнув. - Уже через них і постраждав. Позавчора із зборів вивели.

- Защо?

- Під час доповіді про нові методи роботи серед дівчат Химку Сапронову спробував за новою методою пригорнути, а вона в плач, - так вони й вивели. А ти ще питаєш, чи я за нові методи. Оце лежу, а спитай мене - чого я лежу? Лежу, бо по-старому робити не хочу, а от дай нові методи, тоді побачиш, що Федько зробить. Тільки, щоб дійсно методи. Щоб така - раз-раз і в дамках. Не така, як добровільницька. Оголосили - бери роботу, яку хочеш. Добре, а як я, наприклад, ніякої роботи не хочу. Так ні! На бюро звольте... От ти мені скажи, що це за добровільництво. Я за такі методи: от, приміром, я п'ю, а ти до мене так підійди з новою методою, щоб я враз пити покинув. Ото, я розумію, метода. Або ось конкретно: лежу я на печі, мені, ні вставати, ні робити не хочеться. А ти ось візьми нову методу, підійди з нею до мене так, щоб мені встати й робити захотілося.

Федько Гуска солодко позіхнув і сонно додав:

- А так звичайно, не подумавши, можна сказати: "мертва душа" Федько.

Гуска знову смачно чвиркнув через комин.

- Та куди ж ти плюєш, помийниці тобі мало? - скрикнула десь іздолу мати.

Федько несподівано моторно підвівся з місця і стурбовано гукнув:

- Хіба не в помийницю попав?

А потім, глянувши додолу, спокійно повернувся на своє місце й незадоволено промимрив:

- Чого ж ви склоку затіваєте? Пересунули помийницю на інше місце та ще й лаються. Попереджайте, як пересовуватимете.

Я почав прощатися. Гуска, чухаючи правою ногою литку лівої, байдуже запитав:

- Ідеш уже? .

- Іду.

- Ну й катись!

6. Федько Гуска "експонат"

Готувалися до "Свята врожаю".

Робота біля виставки експонатів аж кипіла.

Я влаштував відділ "Вороги врожаю", дістав самогонного апарата, діжку з-під барди, пляшки - розташував усе це, коли заходить Федько, - обдивився експонати, підійшов до апарата, далі подивився на мене й похитав головою.

- Чого, - кажу, - Федю, головою хитаєш?

Федько показав рукою на апарат і запитав:

- Що це?

- Апарат!

- Ех ти, "апарат", - обурився Федя, - насмішка це над апаратом. Хіба такі апарати та на виставку виставляти?!.. Ех ти, од життя одстав. Ти дай на виставку апарат новішої конструкції, щоб продукція його гар'ю не воняла, щоб навіть духу не чулося. Тепер, браток, боротьба за якість продукції, народ не дурак, ти йому дай продукцію чисту, як сльоза, щоб він не міг розпізнати, чи це первак першої стадії, чи сороківка. А ти апарат періоду громадянської війни виставляєш. Ех ти! Ти Федю Гуску попрохай - тому що Федя Гуска спец у цій справі.

Дивлюсь через годину - пре Федя до мене "апарат новішої конструкції" й бочку поперед себе котить.

- Це, - каже, - взамін твоєї, бо хіба в тебе бочка для закваски, - пародія якась, а не бочка; покажи бочки на п'ять відер, бо за одно відро й поганитись ніякого тобі рощоту.

На "Свято врожаю" знову Федька зустрів, та ще як зустрів.

Тільки рушили карнавалом - чуємо, гукає хтось:

- Подождіть, а я?!

Дивимося, летить до нас Федько, а ноги Федькові викрутаси найскладніші виробляють, то нога за ногу зачепиться, то як пружини розійдуться, а руки - як крила.

І до всього цього перев'язаний Федько, як дружок на весіллі, плякатом, а на тому плякаті літерами великими написано:

ДИВІТЬСЯ, ГРОМАДЯНИ, ЯК ЗЛІСНО ДІЄ

ПЕРВАК-САМОГОНКА НА ОРГАНІЗМ ЛЮДСЬКИЙ

Підскакує до мене Федько, обхопив руками й голосом

п'яним, як дим:

- Товариш, друг ти мій партійний, ти пойми - як, стерва, действує, - від однієї пляшки ухили в ногах з'явилися. Держи мене, а то додолу брякну.

Схопили його ми під руки та від карнавалу, а він упирається:

- Одскоч, опозиція, не чіпай революціонера старого Федька Гуску, - він за революцію страждав!

Насилу вкоротали його та поклали під стогом від виставки недалеко.

Кінчили карнавал, приходимо виставку відчиняти, глянув я - немає Федька.

"Ну, думаю, - чорт із ним, пішов кудись".

Відкрили урочисто виставку - народу повно.

Почали оглядати експонати, коли - чуємо - гукає хтось у відділі "Вороги Врожаю".

- Сюди, товариші, "експонат" у бочці якийсь лежить. Що воно за "ворог врожаю"?

Так гуртом і посунули.

Дивлюся - лежить хтось у бочці з-під закваски, - самі чоботи видно.

Коли це звідти, наче з бовдура, голос знайомий Федьків:

- Який я тобі, заразо, експонат? Прочитай об'яву, тоді тріпай язиком!

Гульк, - дійсно, біля ніг Федькових паличка в землю встромлена, а на паличці папірець, а на папірцеві тому рукою Федьковою написано:

ОБ'ЯВА

Це не експонат лежить, а Федя Гуска, – не чіпай і рукою не руш, бо по пиці з'їзду

7. Федько Гуска в загсі

Далеко попереду нашої підводи білою блискучою дорогою прямувала вайлувата постать. Коли наші сани порівнялись з нею, постать сміливо сіпнула за повідки коней і гукнула:

– Стій, бюрократи, – підвозь Федька Гуску!

– А-а, Федю, – озвався я, – сідай!

– А що ж ти, думаєш, – не сяду? – і Федько з розгону стрибнув у сани.

– Де, Федю, був?

– У загсі. .

– Ти?!

– Я.

– А. де ж наречена?

Фадько поважно повернувся й показав руками назад.

– Кажись, – он – он чвалає...

Ми здивовано озирнулися, а Федько сів зручніше й пояснив:

– Важко тепер, братці, дівчину путящу знайти – дуже важко! Вже в загсі розглядив, що за пташка, а то б – пропадай молоде життя моє! Після отого конфлікту з Дуньчиними батьками я припинив з Дунькою всякі стосунки й почав ходити до Мотрі. Ходив я, ходив – горнеться дівчина до мене, а я візьми та й бухни:

– Ходімо в загс.

А вона:

– Ходім.

Зібралися й пішли.

Прийшли, а там черга, та така, як на гріх – і в хаті не вміщається. Стали ми на дворі й стоїмо. Стоїмо, а воно мороз, невесело стало мені, думки сумні заворушилися про життя молоде і т. ін. Глянув на молоду, стоїть вона посиніла й посміхається до мене.

"І чого б ото, думаю, посміхатися?"

Став докладніше фотографію її розглядати – незavidна фотографія: у мене носик, а в неї ціла носюра, а в дітей, думаю, од такої спадщини що буде? Горнеться вона до мене:

– Чи скоро там, Федю!

– Не вmrеш, – кажу, – почекаєш, не така вже й цяця.

Вона тоді:

– А ти що?!

А я:

– Та не те, що ти!

Вона мені:

– Хто, ти?!

Я їй:

- Я!

Вона до мене, а я до неї, я слово, вона десять. Я тоді рішуче:

- Ти, - кажу, - що, на розрив наливаєшся?

- Плювала я на тебе й на розрив твій! - кричить вона.

- Я тебе, - кажу, - плюну, чортова зазноба!

За криком не зчулися, як і черга наша дійшла до столу.

- Товариші, не затримуйте, реєструйтесь швидше, - гукає реєстратор. - Згодні?

Хочете записатись?

Я до нього:

- Та що мені життя не мило, щоб я з оцією тигрою записався? - та од столу.

Гуска замовк, а згодом знову зітхнув і сумно сказав:

- Важко тепер знайти путящу подругу життя, дуже важко...